

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobkyně: T. L. H.
zastoupena JUDr. Lukášem Polákem, advokátem
se sídlem třída Míru 450, 530 02 Pardubice

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 12. 2016, č. j. OAM- 754/ZA-ZA11-HA11-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadla žalobkyně včas podanou žalobou, v níž namítala, že žalovaný správní orgán byl povinen řídit se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a základními zásadami správního řízení. Byl tak povinen zjistit skutečný stav věci (§ 3 správního řádu) a v napadeném rozhodnutí uvést veškeré podklady, ze kterých vycházel, a uvést úvahy, kterými se při jejich hodnocení řídil. Žalobkyně je však toho názoru, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem žalovaný některé z opatřených důkazů hodnotil. Přestože správní orgán vycházel z výpovědi žalobkyně, z informací z Cizineckého informačního systému a z vyjmenovaných informací o zemi původu, není z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, jakými úvahami se při posuzování jejich obsahu řídil. Z tohoto důvodu považuje žalobkyně napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné, a tudíž nezákonné.
3. Dále žalobkyně brojí proti důvodům neudělení humanitárního azylu. Dle jejího názoru existují v jejím případě podmínky pro jeho udělení, neboť má na území České republiky (dále jen ČR) trvalé rodinné vazby, do zdejší společnosti je po mnoha letech strávených zde plně integrována. Je vdaná a má zde tři nezletilé děti ve věku 1, 4 a 5 roků, z nichž pětiletý syn a čtyřletá dcera navštěvují mateřskou školu, a byl jim udělen trvalý pobyt. Její nucený návrat do vlasti bude v daném případě nutně znamenat úplný rozpad rodiny, navíc nezletilé děti neumí vietnamsky, a proto je jejich případný návrat do vlasti a integrace do tamní společnosti velmi problematická, ne-li nemožná. Osamocený život ve Vietnamu si žalobkyně jako matka čtyř dětí (z toho tří nezletilých – narozených v ČR) nedovede vůbec představit. Žalovaný dle jejího názoru v tomto směru dostatečně nezjistil skutkový stav věci, čímž zatížil rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti a současně překročil meze správního uvážení. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje žalobkyně nikoliv v neudělení humanitárního azylu, ale v postupu při tvorbě takového rozhodnutí, tedy v překročení mezí a zneužití správního uvážení. Přestože napadené rozhodnutí obsahuje zmínku o důvodech neudělení humanitárního azylu, tyto žalobkyně považuje za velmi stručné a okrajové, naprosto ignorující uvedené skutkové okolnosti.
4. Konečně žalobkyně namítá i rozpor napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky ČR, kdy jejímu vycestování brání smluvní závazek ČR chránit právo na respektování rodinného a soukromého života, založený Úmluvou o ochraně lidských práv a svobod a závazek ČR týkající se práv dítěte, založený Úmluvou o právech dítěte.
5. Žalobkyně uvedla, že setrvává na své výpovědi a na důvodech v ní uvedených, tj. její obavě z návratu do domovského státu z důvodu absence širších rodinných či jiných vazeb a jakéhokoliv zdroje příjmů. Odmítá, že by udělení mezinárodní ochrany vnímala jako legalizaci svého dalšího pobytu na území ČR v situaci, kdy jí nebyl udělen jiný pobytový status. Navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost žaloby, odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpovědi žalobkyně, použité informace o zemi původu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Má za to, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobkyní proveden pohovor, ve kterém měla možnost uvést veškeré relevantní důvody,

jež jí vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měla a které jí vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. V odpovědích nebyla nijak omezována a správnost protokolu po provedeném pohovoru stvrdila svým podpisem. Nedoložila žádné podklady na podporu svých tvrzení. Naproti tomu žalovaný shromáždil za účelem vydání rozhodnutí rozsáhlé, v době vydání rozhodnutí aktuální a dostačující podklady, na základě kterých byla její žádost posouzena. Konstatoval, že žalobkyni byla dne 5. 9. 2016 dána možnost se s těmito podklady pro rozhodnutí seznámit a vyjádřit se k nim, či navrhnout další podklady. Těto možnosti nevyužila. Přestože žalobkyně uvedla, že doloží svůj oddací list a rodné listy svých dětí, do vydání rozhodnutí tak neučinila.

7. K námitce ohledně neudělení humanitárního azylu žalovaný uvedl, že odůvodnění neudělení humanitárního azylu uvedené na straně 5 napadeného rozhodnutí je podepřeno obsahem správního spisu a obsahem celého odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále poukázal na konkrétní judikaturu Nejvyššího správního soudu ohledně posuzování humanitárního azylu. K námitce, týkající se porušení mezinárodních závazků České republiky a práva na rodinný život, žalovaný odkázal na stranu 7 napadeného rozhodnutí, kde shodně s judikaturou Nejvyššího správního soudu konstatoval, že rodinné vazby žalobkyně na území ČR nejsou a ani nemůžou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem.
8. Žalobní námitky jsou dle žalovaného pouze v rovině obecného nesouhlasu s odůvodněním napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v žalobě pouze rekapituluje průběh správního řízení a skutečnosti, které jí vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Neuvádí však žádná konkrétní pochybení, kterých se měl správní orgán v průběhu správního řízení dopustit. Dle názoru žalovaného bylo jasné prokázáno, že v případě žalobkyně byla žádost o mezinárodní ochranu podána účelově s cílem oddálení správního vyhoštění a legalizace jejího pobytu na území ČR. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobkyně ze své vlasti vycestovala z vlastní vůle již v roce 2007, k čemuž jí vedly ekonomické důvody. O mezinárodní ochranu požádala až poté, kdy jí hrozilo reálné vycestování z ČR. Žalobkyní uvedené obavy z odloučení od rodiny a z ekonomických problémů v případě jejího návratu do vlasti, jsou dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu azylově irelevantní (viz. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 8. 2003, č. j. 5 Azs 3/2003-54; ze dne 31. 10. 2003 č. j. 4 Azs 23/2003-65, či ze dne 30. 10. 2003 č. j. 3 Azs 20/2003-43). Žalovaný uzavřel, že v průběhu správního řízení nebylo zjištěno a ani žalobkyně netvrdila nic, co by naznačovalo, že by její nepříznivá situace po návratu do vlasti mohla být zapříčiněna důvody azylově relevantními. Pouhé ekonomické důvody neodůvodňují udělení mezinárodní ochrany. Žádost žalobkyně posoudil jako účelovou, podanou ve snaze o legalizaci jejího pobytu na území ČR, aby zde mohla po zamítnutí její žádosti o dlouhodobý pobyt zůstat se svým manželem a dětmi. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

9. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, projednal žalobu při jednání.
10. V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.

11. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 1. 9. 2016, doplněné dne 5. 9. 2016, a v rámci pohovoru provedeného stejného dne, žalobkyně uvedla, že má vietnamskou národnost i státní příslušnost, je bez náboženského vyznání, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany, hnutí nebo organizace, nebylo a není proti ní vedeno trestní stíhání. Je vdaná za vietnamského státního příslušníka, který žije v Pardubicích na základě povolení k trvalému pobytu, stejně jako jejich tři nezletilé děti, narozené v ČR (v roce 2011, 2012, 2015). Žalobkyně má ještě plnoletou dceru z předchozího manželství žijící ve Vietnamu.
12. Žalobkyně do České republiky přicestovala v prosinci 2007 s cestovním dokladem a českým pracovním vízem. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu, že jí bylo ukončeno české pobytové povolení, chtěla by zde zůstat a pobývat společně s manželem a dětmi. Doplnila, že v ČR žádala o povolení k pobytu z důvodu sloučení rodiny, ale nedoložila potřebné dokumenty a její žádost byla zamítnuta. Rovněž žádala o povolení za účelem podnikání. Ke svému životu ve vlasti uvedla, že byl obtížný. Vdala se, narodila se jí dcera, ale manžel zakrátko zemřel. Zůstala s dcerou sama, bydlela v domě rodičů, pracovala na poli. V roce 2007 se dozvěděla o možnosti výdělků v ČR, vyřídila si pracovní vízum a přicestovala dne 28. 12. 2007. Pracovala tři roky v továrně na výrobu počítačů, kde se seznámila se svým současným manželem, za kterého se v roce 2010 provdala, a narodily se jim zde tři děti. V roce 2010 a na přelomu let 2013 a 2014 odcestovala do Vietnamu za účelem návštěvy dcery a rodičů. Na území ČR pobývala vždy na základě víz s dobou platnosti dva měsíce. Požádala o pobyt za účelem sloučení s manželem, ale dlouho se nic nedělo. Na radu jedné ženy si změnila účel svého pobytu na pracovní. Dne 3. 8. 2016 jí bylo vydáno výjezdní vízum. Protože nechtěla opustit území ČR, kde má manžela a tři malé děti, požádala o udělení mezinárodní ochrany. Z uvedeného důvodu si nedovede svůj návrat do vlasti představit. Navíc ona i manžel Vietnam opustili z důvodu tamního nesnadného života. Neví, jak by si tam zajistila prostředky na živobytí a kde by žili. Na závěr uvedla, že si přeje získat nějakou formu pobytu v ČR, aby zde mohla žít společně s manželem a dětmi jako rodina. Doposud se nedozvěděla, proč přišla o povolení k pobytu.
13. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu, konkrétně žalovaný při posouzení žádosti žalobkyně kromě jejích výpovědí vycházel ze Zprávy MZV USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2015 ze dne 13. 4. 2016; Výroční zprávy Human Rights Watch 2016 – Vietnam ze dne 27. 1. 2016; Výroční zprávy Amnesty International 2015/2016 – Vietnam ze dne 24. 2. 2016; Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) o Vietnamu z října 2015, Informace MZV ČR č. j. 98851/2015-LPTP ze dne 26. 5. 2015; informací z Cizineckého informačního systému (CIS). Žalobkyně nevyužila možnosti se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámit, nevznesla žádné námitky proti zdrojům informací či způsobu jejich získání. Uvedla, že doloží oddací list a rodné listy dětí, což ve stanovené lhůtě ani do doby vydání napadeného rozhodnutí neučinila.
14. Při jednání zástupci účastníků odkázali na svá písemná podání a setrvali na svých procesních návrzích. Soud k důkazu konstatoval žalobkyni k žalobě doložené kopie jejího oddacího listu a rodných listů jejich tří dětí.
15. Žalobkyně před soudem zopakovala, že žádá, aby soud její žalobě vyhověl, aby zde v České republice mohla zůstat spolu s manželem a dětmi. Nedovede si představit, že by

je zde nechala a odcestovala sama nebo že by odcestovala jen s dětmi. Ve Vietnamu by žít nemohli.

16. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
17. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
18. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
19. Žalobkyně v žalobě brojila toliko proti důvodům neudělení azylu z humanitárního důvodu ve smyslu § 14 zákona o azylu, tím také stanovila meze soudního přezkumu. Byť žalovaný posoudil žádost žalobkyně komplexně ke všem relevantním ustanovením pro udělení azylu dle §§ 12 až 14b, žalobkyně v žalobě namítá pouze nesprávné posouzení ve vztahu k humanitárnímu azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, a v této souvislosti také ve vztahu k § 14a stejného zákona (doplňková ochrana), když namítá rozpor napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky ČR, kdy vycestování žalobkyně brání smluvní závazek ČR chránit právo na respektování rodinného a soukromého života, založený Úmluvou o ochraně lidských práv a svobod a závazek ČR týkající se práv dítěte, založený Úmluvou o právech dítěte.
20. Krajský soud proto pouze v obecné rovině konstatuje, že žalobkyně nebyla v zemi svého původu pronásledována ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu (to ostatně ve správním řízení ani netvrdila), nebo že by mohla mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v písm. b) citovaného ustanovení, což rovněž ve správním řízení ani v žalobě nenamítala.
21. Azyl za účelem sloučení rodiny dle § 13 zákona o azylu zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta. V posuzovaném případě žalobkyně není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona, proto na ni ani toto ustanovení nedopadá.
22. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
23. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud upozorňuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je tedy otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, a

ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48; všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).

24. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud uvedl: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
25. Z výpovědi žalobkyně je nepochybné, že na území ČR poprvé přicestovala v roce 2007 a dlouhodobě zde legálně pobývala. Svoji pobytovou situaci řešila prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Poté si požádala o povolení k pobytu z důvodu sloučení s manželem, později změnila účel pobytu na pracovní, ale povolení k pobytu nezískala. Dne 3. 8. 2016 jí bylo vydáno výjezdní vízum a v okamžiku skončení jeho platnosti dne 1. 9. 2016 požádala o mezinárodní ochranu. Žalobkyně se dovolává zohlednění rodinných důvodů a trvalých rodinných vazeb na území ČR, které si zde se svým manželem (vietnamské státní příslušnosti) a třemi nezletilými dětmi narozenými v ČR vytvořila. Návrat do vlasti vylučuje z těchto rodinných důvodů a rovněž obavami z ekonomických potíží. Krajský soud konstatuje, že pro udělení humanitárního azylu nejsou ekonomické obtíže v zemi původu vůbec relevantní (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004-44, rozsudek ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003-52, rozsudek ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004-48, nebo rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2005-65). K námitce zohlednění rodinných vazeb žalobkyně na území ČR lze analogicky (s přihlédnutím ke skutečnosti, že manžel žalobkyně je občanem Vietnamské socialistické republiky, který má trvalý pobyt na území ČR) odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2014, č. j. 1 Azs 10/2014-29, v němž bylo vysloveno, že manželství žadatele o azyl s občanem České republiky není zákonným důvodem, na jehož základě by stěžovatelce vznikl právní nárok na udělení azylu v ČR. Nejvyšší správní soud v celé řadě rozsudků vyslovil stanovisko, že snaha o společné soužití s partnerem, případně s nezletilým dítětem jsou zcela jistě důvody pochopitelné, avšak nikoliv natolik závažné a naléhavé, aby bez přistoupení dalších okolností mohly být vnímány jako výjimečné, tedy zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu upravujícího udělení humanitárního azylu (srov. např. rozsudek ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69,

rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 47/2004 - 60, rozsudek ze dne 21. 1. 2004, č. j. 4 Azs 47/2003 - 52, rozsudek ze dne 28. 7. 2005, č. j. 2 Azs 127/2005 - 58, usnesení ze dne 6. 2. 2008, č. j. 1 Azs 4/2008 - 54).

26. Pokud žalovaný v projednávaném případě odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, zdravotního stavu a věku žalobkyně neshledal důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu, jehož udělení se žalobkyně ani nijak v průběhu správního řízení nedomáhala, soud považuje učiněný závěr za přezkoumatelný. Se žalobkyní lze souhlasit v tom, že odůvodnění neudělení humanitárního azylu je stručné, leč z kontextu odůvodnění celého rozhodnutí, podpořeného přílehlavou judikaturou Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že žalobkyně svou žádost o mezinárodní ochranu podala z důvodu legalizace svého dalšího pobytu na území ČR, kde chce i nadále pobývat se svým manželem a dětmi, což potvrdila i v řízení před soudem. Žalovaný správně dovodil, jak vyplývá i z výše citované judikatury, že rodinné vazby žalobkyně na území ČR nejsou a ani nemůžou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejích forem. Ač z čistě lidského hlediska krajský soud uvedený postoj žalobkyně dovede pochopit, nemůže jejímu přání a žalobě v tomto směru vyhovět, neboť zákon o azylu neslouží k legalizaci pobytu. K tomu je primárně určen zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, jehož institutů měla žalobkyně při řádném a včasném dodržení všech stanovených podmínek využít, tak jak i v minulosti činila. Na podporu uvedeného závěru lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003, v němž je uvedeno, že azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb., zákona o pobytu cizinců. Krajský soud uzavírá, že žalovaný měl dostatek podkladů pro případné rozhodnutí ve smyslu § 14 zákona o azylu, při jeho posuzování nevybočil z mezí stanovených zákonem a jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou. Krajský soud neshledal v případě žalobkyně žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost, která by nebyla dosud judikaturou řešena či důvod k tomu, aby se soud od této judikatury odklonil.
27. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
28. Žalobkyně se dovolává porušení ustanovení § 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu, namítá rozpor napadeného rozhodnutí s mezinárodními závazky ČR, kdy jejímu vycestování brání smluvní závazek ČR chránit právo na respektování rodinného a soukromého života, založený Úmluvou o ochraně lidských práv a svobod a závazek ČR týkající se práv dítěte, založený Úmluvou o právech dítěte.

29. Na uvedenou žalobní námitku lze rovněž nalézt odpověď v judikatuře Nejvyššího správního soudu. Rodinné vazby cizince v České republice nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, neboť instrumentem pro legalizaci pobytu takového cizince je zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, nikoliv zákon o azylu (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 1. 2009, č. j. 2 Azs 66/2008-52).
30. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008, je uvedeno, že *„rozhodnutí správního orgánu o neudělení azylu ani doplňkové ochrany v situaci, kdy žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, samo o sobě nevylučuje pobyt takového cizince na území ČR, jsou-li k tomu dány rodinné důvody, tuto otázku je však třeba řešit dle zákona č. 326/1999 Sb. Rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany tedy zpravidla nemůže být samo o sobě v rozporu se základním právem cizince na respektování jeho soukromého a rodinného života, i když by realizace takového práva předpokládala jeho pobyt na území ČR. V takovém případě tedy není ani relevantní důvod pro to, aby správní orgán rozhodující o azylu či správní soud přezkoumávající takové rozhodnutí upřednostňoval ve smyslu čl. 10 Ústavy ustanovení stěžovatelkou uváděného článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, Úmluvy o právech dítěte či jiných mezinárodních smluv zakotvujících právo na soukromý a rodinný život či základní práva dítěte před ustanoveními soudního řádu správního či zákona o azylu, neboť žádná kolize mezi těmito normami za daných okolností nenastává.“*
31. Nelze přisvědčit ani žalobní námitce, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakými úvahami se při posuzování obsahu použitých informací žalovaný řídil a napadené rozhodnutí je tak třeba považovat za nepřezkoumatelné a nezákonné. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalovaný citoval např. ze Zprávy IOM (strana 4 rozhodnutí), kterou vyhodnotil ve vztahu k tvrzeným ekonomickým potížím žalobkyně. Na straně 6 rozhodnutí vycházel z informace MZV ČR ze dne 26. 5. 2015 při posouzení jejího návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí. Nebylo pak povinností žalovaného, aby citoval ze všech použitých zpráv, pokud z nich nevyplyvá nic natolik zásadního, co by bylo v rozporu s tvrzeními žalobkyně. Ostatně žalobkyně žádné azylově relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany neuvedla.
32. Krajský soud tak v dané věci uzavírá, že žalovaný v souladu s výše citovanou judikaturou, od které nebylo jakéhokoliv důvodu se odchýlovat, správně vyhodnotil, že samotný rodinný život žalobkyně, tj. soužití s jejím manželem a jejich nezletilými dětmi, jakož i obava z ekonomických potíží po návratu do vlasti nemohou být bez dalšího důvodem pro udělení azylu ani doplňkové ochrany. Krajský soud rovněž neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu) a v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

33. náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 17. května 2018

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně